

De winterkinderen

Lulu Taylor bij Boekeryj:

De winterkinderen

De sneeuwengel

Wintergeheimen

Winterhart

Winterhuis

Lulu Taylor

De winterkinderen

Achter hun perfecte levens
schuilt een grote leugen

THRILLER

Eerste druk 2016
Zevende druk 2022

ISBN 978-90-599-0061-5
ISBN 978-94-023-0762-7 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Winter Children*
Vertaling: Yolande Ligterink
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld kinderen: susan.k. | Getty Images
Omslagbeeld huis en winterlandschap: Shutterstock
Auteursfoto: © David Hews
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Lulu Taylor
Nederlandstalige uitgave © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam
First published 2015 by Pan, an imprint of Pan Macmillan, a division of
MacMillan Publishers International Ltd.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Gill, met liefde

Proloog

Francesca buigt zich over de tafel en legt haar hand op die van hem.

‘O, Dan, wat vind ik dat erg.’

Dan kijkt op met ogen vol verdriet. ‘Het gaat wel. Het komt goed. Alleen... ze lijdt eronder. Je weet hoe dat gaat. Het is een soort gekte. Ze kan het niet loslaten.’

‘Natuurlijk begrijp ik het.’ Ze glimlacht naar hem en hoopt dat die glimlach haar medeleven overbrengt. Het spijt haar echt voor hem, want ze vindt het vreselijk om hem ongelukkig te zien, maar diep in haar hart, op een plekje waar ze amper durft te kijken, schuilt een geheim verlangen dat dit in zijn tot dusver zo voorspoedige leventje eens niet zo soepel zal verlopen. ‘Hebben jullie nog verder nagedacht over adoptie?’

Dan zucht. Ze wrijft zachtjes met haar duim over zijn hand en geniet van de gladheid en de warmte van zijn huid. Ze vindt het nog steeds fijn om hem aan te raken als ze de kans krijgt. Het heeft iets spannends, alsof ze iets doet wat niet mag, maar geeft haar ook iets van eigendomsrecht. *Ik ken je al zo lang*, lijkt ze ermee te zeggen. *We kunnen het doen. Het is geoorloofd om elkaar op deze intieme manier aan te raken, iets wat normaal is voorbehouden aan geliefden.* Onlangs heeft ze bij een feestje in zijn flat haar arm om zijn middel geslagen en haar hand in de achterzak van zijn spijkerbroek laten glijden, zodat de handpalm zich kromde over de welving van zijn bil. Ze heeft dat verscheidene minuten volgehouden, tot hij zich zachtjes losmaakte om meer wijn te gaan halen. Olivia was toen natuurlijk al naar bed.

‘Ze heeft het erover om een Chinees meisje te adopteren,’ zegt Dan. ‘Daar had ze iets over gelezen in een tijdschrift. Maar ik ben er niet zo happig op. Het zou echt mijn allerlaatste toevlucht zijn. Ik wil maar zeggen, je loopt zo’n risico. Je hebt geen idee wat voor kind je in huis haalt.’

Francesca knippert met haar ogen. *Ook met eigen kinderen weet je niet wat je krijgt.* Maar Dan heeft altijd graag zekerheid gehad, zo veel mogelijk, tenminste. Hij houdt van plannen en strategieën, een duidelijk verband tussen oorzaak en gevolg. Ze merkt aan hem hoe ellendig hij de frustraties en de onbeantwoorde vragen van de onvruchtbaarheid vindt. *Ik wou dat ik het voor je kon oplossen. Dat ik het gemakkelijk voor je kon maken.*

Hij zucht nogmaals. ‘We denken nog niet serieus na over adoptie. Ze geeft het niet op zolang er een kans is dat ze zwanger zou kunnen raken. Maar ja, de kosten... het geld... We hebben vier IVF-pogingen achter de rug. We kunnen het niet meer betalen.’ Zijn blik glijdt weg. Hoe openhartig ze ook zitten te praten, hij heeft wel zijn trots. ‘Bovendien gaat het niet zo goed op het werk. Er komt weer een ontslagronde aan. Ik heb er al twee overleefd. De volgende keer zou mijn geluk wel eens op kunnen zijn. We kunnen niet alles wat we hebben uitgeven aan iets wat misschien nergens toe leidt. Dat is verdomme geld over de balk smijten.’

Ze pakt zijn hand iets steviger vast en zegt gretig: ‘Laat mij helpen.’

‘Wat zou jij nu kunnen doen?’ Hij stoot een kort lachje uit, niet minachtend, maar hopeloos.

‘Ik kan het geld missen. Dat weet je.’

Hij verstrakt en trekt zich iets terug. ‘Nee. Dat kan ik niet aannemen.’

‘Natuurlijk wel. Waarom niet? Je weet hoe wij ervoor staan; we hebben meer dan we ooit kunnen opmaken. Als het slechts een kwestie van geld is om jou en Olivia te geven wat jullie het liefst op de wereld willen hebben... Daar kan ik jullie zo gemakkelijk mee helpen dat het belachelijk is om het niet te doen.’

Hij kijkt naar haar alsof hij haar voor het eerst in heel lange tijd echt ziet, met oprechte verbazing in zijn ogen. ‘Zou je dat doen?’

‘Voor jou doe ik alles,’ zegt ze vurig.

Hij fronst licht.

Ik ben te ver gegaan. Nu schrikt hij ervoor terug. Haastig gaat ze verder. ‘Omdat ik jou en Olivia gun wat ik heb. De kinderen zijn alles voor me. Niets komt daarbij in de buurt. Als ik ervoor kan zorgen dat jullie het ongelooflijke avontuur van het ouderschap kunnen beleven, wil ik dat graag doen. Het is fantastisch om te weten dat je iets van jezelf achterlaat, en het is eindeloos fascinerend om te zien wat jij en je partner samen kunnen maken. Ik zie elke dag dingen van mezelf of Walt in de kinderen, of anders vraag ik me wel af hoe we zo’n frisse en interessante mix hebben kunnen voortbrengen. Jij en Olivia krijgen vast prachtige en getalenteerde kinderen. Ik wil ze leren kennen.’ *Dat zou het hem moeten doen.*

Haar woorden lijken het gewenste effect te hebben. Dan lijkt nu minder op zijn hoede, maar er is iets anders van zijn gezicht af te lezen, iets wat ze niet helemaal kan doorgronden. Dat verbaast haar. Ze heeft altijd aangevoeld wat hij dacht. Daarom vertrouwt hij zo op haar. Als hij tegen haar zegt dat niemand hem zo goed kent als zij, weet ze zeker dat het waar is. *Alleen ik ken de echte Dan. En toch hou ik van hem.*

‘Wat is er?’ Ze buigt zich weer naar hem toe, grijpt elke mogelijkheid aan om dicht bij hem te zijn. ‘Er is iets.’

‘Nou...’

‘Wat is het? Je kunt het mij wel vertellen. Dat weet je.’

‘Er is een probleem. Iets wat niet met geld kan worden opgelost, ben ik bang. Olivia’s eitjes zijn niet meer levensvatbaar, zie je. Ze zijn erachter gekomen dat haar eierstokken voortijdig verouderd zijn. Het is zinloos om nog een IVF-poging te doen. Ze zal nooit een kind van zichzelf hebben.’

‘O! God, dat is verschrikkelijk. Wat erg voor haar.’ Diep vanbinnen steekt een triomfantelijk leedvermaak zijn kop op. *Ik heb ge-*

wonnen. Ze zal nooit kinderen van hem krijgen. 'Arme Olivia. Arme jij.' Ze knijpt in zijn hand en hij kijkt haar dankbaar aan.

'Dank je, Cheska. Het was een hele klap toen we erachter kwamen. Olivia is er kapot van. Ik denk dat we het feit onder ogen moeten zien dat dit voor ons het einde is. We krijgen gewoon geen kinderen. Het enige wat we nu nog kunnen doen, is dat accepteren en verdergaan met ons leven. Dat kan Olivia natuurlijk niet. Nog niet. Ze denkt dat ze nog steeds zwanger kan worden. Ze wil donor-eitjes gebruiken, maar ik heb gezegd dat daar geen sprake van kan zijn.'

'Echt? Waarom niet?'

Opeens verschijnt er een intense blik in zijn ogen. 'Je zei het zelf al. Dat je jou en Walt in de kinderen kunt zien en hoe fascinerend je de mensen vindt die jullie hebben voortgebracht. Ik kan de gedachte niet verdragen dat de genetische erfenis van onze kinderen voor de helft die van een totale vreemde zal zijn. Een hele familiegeschiedenis waar we niets van weten. Dat vind ik een verschrikkelijk idee. Misschien is het verkeerd van me, waarschijnlijk wel, maar ik wil geen kinderen grootbrengen van een anonieme donor met god mag weten wat voor achtergrond. Ook al zijn ze voor de helft van mij. Klinkt dat een beetje logisch?'

Ze staart hem aan. De lijnen in zijn gezicht worden zachter in deze nieuwe fase van zijn leven. De scherpe trekken van zijn twintiger jaren, met de holtten in zijn wangen en de glans van zijn donkere haar, zijn in zijn dertiger jaren door de lange werkuren achter een bureau wat molliger en doffer geworden. Daarna kwam de gebruikelijke schok toen hij de veertig zag naderen en begon hij aan zijn conditie te werken, af te vallen en in vorm te komen, maar nu zitten er zilveren strepen in zijn donkere haar en zijn de stoppels op zijn kaken grijs. Dat doet niets af aan haar oordeel dat hij nog steeds de mooiste man is die ze kent. 'Ja,' zegt ze langzaam. 'Natuurlijk klinkt dat logisch.'

'Olivia ziet het probleem niet. Ze denkt dat ik er evengoed van zal houden. Ze zegt dat zij ervan zal houden, ook al is ze helemaal

niet aan het kind verwant. Ze begrijpt het niet. Hoe ik het voel, bedoel ik.'

'Ik weet hoe je je voelt. Het is heel begrijpelijk.' Ze is zich bewust van een opwelling van inspiratie. Opeens ziet ze een manier om haar triomf compleet te maken. *Als ze nu eens... Maar hoe? Kan ik... Zou het werken?* 'Het is niet meer dan natuurlijk dat je wilt weten wat de achtergrond van je kinderen is. Hoe kun je ze anders begrijpen? Maar... weet je... er is een manier waarop jij en Olivia allebei kunnen krijgen wat je wilt.'

Ze kijkt hem aan en wacht tot het hem gaat dagen, maar er gebeurt niets. Hij fronst weer en zegt: 'Hoe bedoel je?'

Het heeft geen zin om te wachten, ziet ze. Hij zal er nooit zelf op komen. 'Ik zou eicellen aan jou en Olivia kunnen doneren. Ik weet dat ik iets ouder ben dan gebruikelijk is voor donoren, maar ik ben nog geen veertig. Het kan geen kwaad het te proberen, toch?'

Hij zit haar verbijsterd aan te gapen. Dan zegt hij verbaasd: 'Jij?'

Ze knikt, glimlachend en met glanzende ogen. 'Ja! Het is een briljant idee. Je kent me. Je zult me altijd van alles kunnen vragen over genetische aspecten. Je weet dat ik intelligent ben en over mijn gezonde verstand beschik.'

'Maar...'. Hij lijkt helemaal ontdaan nu het idee wortel begint te schieten. 'Zou je dat voor ons doen?'

'Natuurlijk!' Ze lacht opgewekt. 'Ik bied niet aan een baby voor jullie te krijgen! Dat mag Olivia zelf doen. Het lijkt me gewoon een heel nette manier om het probleem op te lossen.'

De geïnteresseerde vonk in zijn ogen dooft. 'Olivia zou er nooit mee instemmen,' zegt hij kort.

'Waarom niet?'

'Denk er eens over na. Dat doet ze nooit.'

Francesca doet alsof ze dat vreemd vindt, maar ze kan natuurlijk wel raden waarom Olivia er geen moment over zou denken haar eicellen te accepteren. 'Het zal wel wat moeilijk zijn, want we zijn immers vriendinnen...' zegt ze langzaam en knikkend. 'Ze zou het gevoel kunnen hebben dat het niet helemaal haar baby was.'

Dat is natuurlijk niet alles. Ze weten het allebei, hoewel het een van de weinige dingen is waar ze nooit over hebben gepraat. *De geheime dingen. De onuitgesproken dingen. Wat weet Olivia precies?* Ze is er altijd van uitgegaan dat Dan haar heel weinig heeft verteld. Hij heeft een goed gevoel voor zelfbehoud.

Francesca weet wanneer een tactische terugtocht op zijn plaats is. 'Natuurlijk. Je hebt gelijk. Het is een dom idee. Er staan zoveel dingen in de weg, dat ik zeker weet dat het praktisch onmogelijk is. En zoals je al zegt zou Olivia geen eicellen willen hebben van iemand die jullie zo na staat als ik.' Ze leunt achterover en lacht weer. 'Ik bedoel, je kunt het natuurlijk niet zo regelen dat ze niet zou weten van wie de eicellen kwamen! Nou ja, als je echt zou willen, zou het waarschijnlijk wel kunnen. Ik ben ervan overtuigd dat een kliniek ertoe overgehaald zou kunnen worden. Niet hier, misschien. Maar in het buitenland. Ik geloof niet dat het onmogelijk is, als je het echt zou willen. Maar wel zo goed als.'

Ze laat een stilte vallen en vraagt zich af of haar woorden het gewenste effect zullen sorteren. Hij zou moeten lachen en onomwonden moeten zeggen dat hij Olivia nooit zo zou bedriegen. Maar dat doet hij niet. Hij kijkt naar haar met een blik die duidelijk maakt dat er allerlei mogelijkheden door zijn hoofd gaan en dat hij zich een toekomst voorstelt waarin Olivia krijgt wat ze wil zonder dat hij een compromis hoeft te sluiten. *Hij denkt er zowaar over na.* Ze wordt gegrepen door een vreemd geluksgevoel. Opeens wil ze niets liever dan dit. En ze ziet dat Dan in zijn hoofd al de sprong heeft gewaagd over een barrière die onoverkomelijk hoort te zijn. *Hij denkt erover om tegen haar te liegen.*

Ze zou het schokkend moeten vinden, maar ze heeft altijd geweten dat hij in wezen een nietsontziende man is. Als het betekent dat hun band daardoor nog hechter wordt, vindt zij dat niet erg. *Liefde betekent tenslotte dat je iemands fouten ziet en toch van hem houdt.*

Ze kan zich geen leven voorstellen waarin haar bestaan niet wordt beheerst door haar liefde voor Dan. Die maakt al zo lang deel van haar uit dat ze er nooit vragen bij stelt.

Ze kijkt toe terwijl hij over haar schaamteloze, gedurfde voorstel nadenkt. Al die jaren heeft ze stilletjes gehoopt dat de vruchtbaarheidsbehandelingen niet zouden aanslaan. Maar dit... dit zou het mooiste zijn van alles.

Deel 1

1

Zes maanden later

Olivia wordt met een schok wakker en kijkt op de klok. Het is halfzes in de ochtend. Mooi tijdstip om in de tuin te werken. Maar ze gaat vanmorgen niet in de tuin werken. Het enige wat ze wil, is plassen.

Ze glipt stilletjes het bed uit om Dan niet wakker te maken, die aan zijn ademhaling te horen diep in slaap is, pakt haar telefoon van het nachtkastje en loopt op haar tenen door de gang naar de badkamer. Ze staan te wachten waar ze ze heeft klaargezet: een schoon waterglas en een in folie verpakte strip.

Dit is de vroegst mogelijke datum waarop ze te weten kan komen of het deze keer gelukt is.

Verwacht er niet te veel van, houdt ze zichzelf streng voor terwijl ze haar pyjamabroek naar beneden trekt en het glas pakt. Ze heeft dit al zo vaak gedaan, met negatief resultaat. En een paar keer was het positief en heeft ze de verrukking en de hoop toegelaten, alleen om een week of twee later alles de grond weer in geboord te zien worden.

Maar dit keer gaat het om prachtige verse eicellen, niet die verlepte zooi van mij. Dit keer hebben we een kans.

Ze houdt het glas in de toiletpot en plast voorzichtig. Ze weet dat ze het best ochtendurine kan gebruiken, omdat die de hoogste concentratie zwangerschapshormonen bevat. Ze zet het glas neer en pakt de test uit. Ze zou het inmiddels blindelings kunnen, maar

voor alle zekerheid leest ze de instructies, zoekt de stopwatch op van haar telefoon, steekt het eind van de strip in het glas warme urine, verwijdert hem na vijf seconden, doet de dop er weer op en legt hem neer. Het vocht trekt door het controleschermpje en de roze streep bevestigt dat de test werkt. Nu moet ze twee minuten wachten. Ze drukt op de knop van de stopwatch en probeert ergens anders aan te denken.

Ik ga mijn tanden poetsen. Dan ben ik even bezig.

In de spiegel boven de wastafel ziet ze hoe ze langzaam haar tanden poetst en met haar blauwgrijze ogen naar zichzelf kijkt.

Ben je zwanger of niet?

In haar gezicht is er in ieder geval niets van te zien. Ze voelde zich niet anders dan anders toen ze terugkwamen uit Spanje, nadat de eicellen waren ingebracht, maar nu voelt ze een vreemde sprankeling van hoop, hoop dat de kansen dit keer zullen keren, na alle pijn en ellende en het weggegooide geld.

Ze staart naar zichzelf terwijl ze haar mond spoelt. *We zouden goede ouders zijn, dat weet ik gewoon.* Ze kijkt omhoog naar welke macht zich daarboven ook mag bevinden en denkt: *ik beloof dat ik alles zal doen wat ik kan om de beste moeder op de wereld te zijn en een gelukkig, gekoesterd kind groot te brengen, als u me de kans wilt geven. Niemand zal het harder proberen dan ik. Dat zweer ik.*

Ze kijkt naar de stopwatch. Er is pas een minuut voorbij. Hoe kan het dat de tijd zo langzaam gaat? Het is nog erger dan wanneer ze in de sportschool een minuut moet planken. Dan gaat de tijd langzaam, maar hiermee vergeleken is dat nog topsnelheid.

Omdat ze niet weet wat ze anders kan doen, zet ze de flesjes badolie op de plank goed en dan bedenkt ze dat ze enorme zin heeft om in bad te gaan. Het is nog zo vroeg, ze heeft nog een paar uur voordat ze op moeten staan, tijd genoeg om lekker lang te liggen weken. En tegen de tijd dat het bad is volgelopen, zal ze weten of ze iets ligt te vieren of zichzelf licht te troosten.

Langzaam en zorgvuldig kiest ze een badolie met mandarijn en ginseng, die ze afgelopen Kerstmis heeft gekregen.

Het klinkt lekker. Maar zal het niet meer op een enorme kop kruidenthee lijken dan op een bad?

Het alarm van de stopwatch gaat en ze schrikt op.

Het is zover. De test is klaar.

Ze loopt ernaartoe en kijkt met licht trillende vingers naar het schermpje. Vol stomme verbazing blijft ze ernaar staren. Wat betekent dit? Fronsend pakt ze het foldertje en vouwt het open met vingers die opeens stijf en onwillig aanvoelen.

‘Als er geen streep staat, ben je niet zwanger,’ leest ze. ‘Als er wel een streep staat, ben je zwanger.’ Ze staart naar de strip. Er staat een streep. Vaag, maar hij is er wel. Ze leest het nog eens na. ‘Als er een streep staat, ben je zwanger.’ Ze wordt overspoeld door vreugde, een bruisende golf opgetogenheid, en slaat verrukt haar armen om haar bovenlichaam.

Ik wist het. Ik wist het gewoon.

Ze legt de strip neer en aarzelt even, maar dan gaat ze terug naar bed, waar ze dicht tegen Dan aan kruipt en hem streelt en zijn schouder kust tot hij wakker wordt. Hij kreunt een beetje. ‘Goedemorgen,’ mompelt hij, en dan gaapt hij. ‘Hoe laat is het?’

‘Bijna zes uur,’ zegt ze. ‘Nou ja, kwart voor. Dan, kan ik je iets vragen?’

‘Ik hoop voor jou dat het belangrijk is,’ mompelt hij in zijn kussen. ‘Ik had nog kunnen slapen.’

‘Natuurlijk is het belangrijk.’ Ze geeft hem nog een zoen en laat haar vinger over het zachte, donkere donshaar in zijn nek glijden. ‘Dan... denk je dat je ooit evenveel van iemand anders zult kunnen houden als van mij?’

Dan draait zich om en kijkt haar vragend aan. ‘Net zoveel van iemand anders houden als van jou? Doe niet zo raar, natuurlijk niet. Ik zal altijd het meest van jou houden, dat weet je.’

‘Nou,’ zegt ze vrolijk, ‘je zult het toch moeten proberen!’

Een verwarde blik. ‘Hoe bedoel je?’

‘Dan, we zijn zwanger!’ zegt ze stralend. ‘Het is gelukt! We krijgen een baby!’

Hij blijft haar even aanstaren terwijl hij het tot zich door laat dringen en dan juicht hij onbeheerst: ‘Het is gelukt! Zijn we zwanger?’

Ze knikt en lacht verrukt. ‘Ja! Ik wist dat we deze keer geluk zouden hebben. Ik wist het gewoon!’

Hij lacht ook en ze omhelzen elkaar stevig. Ze weten allebei hoe lang en zwaar deze weg is geweest.

‘Het is nog vroeg dag,’ zegt ze snel. Ze wil het niet bederven door er al te zeker van te zijn.

‘We moeten ons niet te veel laten meeslepen,’ waarschuwt hij. ‘Denk eraan, we hebben dit eerder meegemaakt. We zullen nog lang moeten wachten voor we echt zeker kunnen zijn.’

‘Ik weet het.’ Ze glimlacht breed. ‘We moeten verstandig zijn. Maar ik heb hier een goed gevoel bij. Ik weet niet waarom. Het moeten gelukseitjes zijn!’

Zijn glimlach verstart even en dan zegt hij enthousiast: ‘Dat moet wel. O mijn god, dit is zo spannend.’

Ze omhelst hem nog eens. ‘Ik hou van je, Dan, en ik weet dat je een fantastische vader wordt.’

‘Ik hou ook van jou, schat.’ Hij houdt haar stevig vast. ‘En jij wordt een geweldige moeder, want je bent sowieso al een geweldig mens.’

‘Ik kan niet wachten om onze baby te zien,’ zegt ze. ‘Ik vraag me af wat voor kind het zal zijn.’

Hij zoent haar teder en zegt: ‘De tijd zal het leren.’

2

Francesca zit voor haar kaptafel en masseert crème in haar gezicht. In het witte potje zit een witte substantie die er heel gewoon uitziet, maar die honderden dollars kost en fantastische resultaten belooft. Ze heeft het middelje gekocht in de belastingvrije winkel toen ze terugkwam van de skivakantie in Colorado, en ze vindt dat ze het verdiend heeft. Of het werkt, is een andere zaak. Maar omdat haar huid ook de kostbare aandacht krijgt van dokter Schruber – laseren, peelings, refining en filling, en zuurstofbehandelingen – is moeilijk te zeggen wat precies welk effect heeft.

Wat maakt het uit? denkt ze terwijl ze zichzelf bekijkt in het felle licht, dat zo op haar gezicht valt dat ze heel precies haar make-up kan aanbrenge. *Ik ben het allemaal waard.*

Het is haar troost. Ze zit hier tenslotte in haar eentje in dit enorme huis. Jaren geleden, toen haar leven op instorten stond, is ze weggevlucht uit Londen en naar Walt gegaan om vrouw en moeder te worden. Ze heeft haar veelbelovende juridische carrière aan de kant geschoven en heeft zich net als veel vrouwen in haar positie aan de liefdadigheid gewijd en eindeloos fondsen geworven door gala's en bals met veel glitter en glamour te organiseren en veilingen op te zetten waarbij rijke mensen spullen doneren waar andere rijke mensen wel voor willen betalen: kistjes wijn, het gebruik van een jacht, een dagje schieten ergens op een landgoed, exclusieve toegang tot een chalet, een vlucht met een privéliegtuig. Er was altijd wel een goed doel dat de moeite waard leek en ze stond altijd onder druk om te helpen. Het liefdadigheidswerk en het organiseren van

het familieleven – het toezicht op de huiselijke gang van zaken, het regelen van de activiteiten van de kinderen en van vakanties – hebben haar jarenlang eindeloos beziggehouden en helemaal ondergedompeld in het Geneefse leven. Maar nu vraagt ze zich af of het geen illusie was, bedoeld om te voorkomen dat ze ging beseffen dat het een vergissing was om de kans op een echte carrière op te geven. Walt heeft altijd gezegd dat ze weer moest gaan werken, maar ze is er zeker van dat haar tijd voorbij is en bovendien is ze nu een heel ander mens.

Francesca pakt een borstel en haalt hem door haar vochtige haar. Het is akelig stil in huis. Niet dat ze iets zou kunnen horen van wat er beneden gebeurt, ook al had ze dat gewild. Het kan best zijn dat Marie-Chantelle, de huishoudster, het dienstmeisje een uitbrander geeft of dat de tuinier binnen is gekomen en zit te mopperen terwijl hij haar dure koffie drinkt en de biscuitjes van Fortnum & Mason opeet die ze speciaal laat overvliegen. Ze heeft geen idee wat hij te klagen zou kunnen hebben, maar het is mogelijk. Ze stelt zich voor dat ze zachtjes de trap af loopt en door de grote deuren met de goed geoliede scharnieren de sprankelend witte keuken met hier en daar het chroom van apparatuur in gaat. Ze zouden zich meteen eerbiedig naar haar omdraaien en snel weer aan het werk gaan. Vervolgens zouden ze zich onopvallend uit de voeten maken en zou ze daar beneden net zo alleen zijn als hier boven.

Dat is tegenwoordig niets nieuws voor haar. Walt heeft altijd dag en nacht gewerkt. De kinderen hebben altijd een drukbezet leven gehad. Maar sinds ze zijn vertrokken naar hun dure Zwitserse internaat voelt ze een vreemde afstandelijkheid. Ze zijn in de vakantie nog thuis geweest met hun gekwetter in het Frans en het Duits, talen die ze verstaat maar die ze niet vloeiend spreekt, en ze leken veranderd. Ze keek naar hen en dacht: *zijn dit echt mijn kinderen?* Ze kleedden zich als rijke Europeanen: onopvallend, maar duur en smaakvol. Fred had een rode trui over de schouders van zijn witte shirt en droeg een volmaakt geperste chino en instappers van Gucci. Geen haartje dat niet op zijn plek zat. Hij begroette haar bijna for-

meel en in zijn ‘hallo, mamma’ was een subtiel Amerikaans accent te bespeuren.

Hij is nog geen veertien, dacht ze verbaasd.

Francesca beschikte op haar veertiende over nog geen tiende van zijn zelfvertrouwen. Ze wisselde een extroverte uitbundigheid af met de verlegenheid van een muurbloempje en was zich pijnlijk bewust van haar zich ontwikkelende lichaam, haar puberhuid en haar lange, futloze haar. Haar kleren kwamen uit goedkope winkelketens en mode betekende voor haar goedkope minirokken, wijde truien, zwarte motorlaarzen en veel oogmake-up als ze daar de kans voor kreeg.

En dan Olympia.

Bijna twaalf, maar tot in de puntjes verzorgd en altijd in de weer met haar telefoon. Ze droeg make-up, discreet en uiterst vakkundig aangebracht, niet te schreeuwerig of te ouwelijk voor haar leeftijd: eyeliner, mascara, een klein beetje blush en een rozige lipgloss. Haar blonde haar was net een glanzend gordijn, naar achteren gehouden door met fluweel overtrokken speldjes. In haar oren glommen parels en ze droeg nette zijden bloesjes, strakke rokken, kasjmier truien en ballerina's. Om haar nek hing een klein tasje van Fendi. Daar in zaten die telefoon, een creditcard en lipgloss, en om de paar minuten hield ze haar telefoon omhoog, nam een foto van zichzelf en zette die op de sociale media met een opgewekte opmerking eronder. ‘Lekker thuis vakantie vieren, mensen! Heerlijk nietsdoen. Geniet ervan, allemaal!’

Stralende vreemden.

Francesca kan bijna niet geloven dat zij medeverantwoordelijk is voor het op de wereld zetten van deze mensen. Ze is er zo druk mee geweest een nieuwe, glanzende, beschaafde Francesca te creëren – een wereld van verschil met de nerveuze, alleedaagse Cheska met haar pony en gebogen schouders – dat nooit bij haar is opgekomen dat ze mensen zou voortbrengen die op die nieuwe creatie leken in plaats van op haarzelf.

Ze buigt voorover om haar huid van nog dichterbij te inspecte-

ren. Het is een obsessie voor haar geworden. Ze beoordeelt hem elke dag met woorden die inmiddels in haar hoofd zijn ingesleten. Bedauwd. Glanzend. Helder. Fris. Jeugdig. Ze volgt trouw haar vaste routine: schoonmaken, masseren, toner, serum, moisturizer, crème, corrector, concealer... Maar vorige week heeft ze een artikel gelezen waarin werd beweerd dat de huid beter af was als ze gewoon met rust werd gelaten. Dat al die crèmes en oliën de poriën verstopten en het verouderingsproces juist versnelden. ‘Denk eens aan kinderen,’ was in het artikel te lezen. ‘Die doen niets aan hun huid. En moet je eens kijken hoe fris die is!’

Eén angstaanjagend moment had ze het gevoel dat al haar werk voor niets was en misschien wel het tegenovergestelde effect had. Toen dacht ze: *wat een onzin. Kinderen hebben een volmaakte huid omdat ze zo jong zijn. Dat verandert in hun tienerjaren, toch? Bovendien...* Ze dacht aan alle rijke beroemdheden die met succes de veroudering op afstand hielden en vergeleek ze met gewone vrouwen die ze op straat zag. Het was wel duidelijk dat er met geld en een goede dermatoloog veel bereikt kon worden. Ze ging door, ze hield vol. Wat was het alternatief? De achteruitgang en het groeiende verval accepteren? Er oud, moe en flets uitzien? Nooit. Ze heeft er de helft van haar leven over gedaan om op dit punt te komen, om deze plek te bereiken en deze persoon te worden. Ze gaat niet alles wat ze heeft bereikt opgeven. Niet nu. Maar soms heeft ze het licht paniekerige gevoel dat ze de verkeerde richting is ingeslagen en dat ze nog niet echt heeft geleefd, het gevoel dat ze er nog steeds niet achter is of de keuzes die ze heeft gemaakt goed of fout waren. Ze heeft het idee dat ze meer tijd nodig heeft. Ze moet alle opties openhouden.

Maar nu is er iets fantastisch gebeurd. Ze kan het nog steeds niet helemaal geloven, het is nog niet helemaal tot haar doorgedrongen. Maar er is een deur opengegaan naar een wereld vol nieuwe mogelijkheden.

Ze pakt een tube getinte crème en begint zich ermee in te smeren.

Misschien wordt het toch niet zo eenzaam.